

Toito üles silt ja sealt,
Rohho, kui fa pude peált;
Sest et ta jo Paasto kuus
Haudub poegi ommas puus.

Rui on külmad, waljud alad
Ja fa praud pude sees,
Hukka lähwad nende poiad
Külmal aial haududes:
Nenda siis nad kehwaks jáwad,
Rui nad külmaст wallo sawad,
Ei nad heida perret siis
Ni kui sell, fell' õige wiis.

Sedda ful on árra nähtud
Iggal pool maailma peál,
Et, kus puud on hästi tehtud,
Siggind linnud rohfest seál:
Headus, efs se el tasso
Reif, ja annab täie tasso:
Sellele, kes murret kannab,
Gaddakordse wilja annab.

— Ma pölsetamisfest.
Raebawad innimesed, et kui nemmad
omma pöllomaad pölletanud, et se Ma kõht
siis wägga arroks lainud, egga foggoniste
ennam wilja kandnud.

Se wigga tulleb ennamiste fest: kui pöld
wägga warra enne külli sai pölletud, ja siis
süggawaste kündud, mis läbbi pöllend wäg-
gew muld Ma pohja läks, egga kassuks
woind ossa. Pölletud maad ei woi mitte
süggawaste kunda. Parrem on, kui wanna
pöld, mis peab pölletud sama, enne saab
süggawaste sullaks kündud ja waule jätud,
siis woib failo ehk pu ofsad, soo samblad
ehk rabba peale weddada ja náddali páwad
enne külli árapölletada, párrast maddalaste
kunda, siis áástada, ful siis pöld omma wil-
ja kannab.

Pölletud lima Ma kardab keige ennam
süggawad fundi. Saue ja müsila maad ei
kehwata mitte párrast pölletamist, ni kui sed-